

Με αφορμή την [προηγούμενη ανάρτηση](#), η οποία αξιοποίησε κάπως προσχηματικά ένα όμορφο και ενδιαφέρον δίτροχο, ίνα εκφράσει και άλλας, ενδεχομένως ανατρεπτικές ιδέας, νιώθω την επιθυμία να σχολιάσω μια κοινωνική πορεία. Σε εκείνη την ανάρτηση λοιπόν, εμφανίζεται σε καταχώρηση εποχής το όνομα του Μιχαήλ Στάμου ο οποίος είχε μια επιτυχημένη επιχειρηματική πορεία στον κλάδο της αυτοκίνησης και αυτόματα θυμήθηκα έναν γνωστό μου που βρήκε εποχιακή απασχόληση στις επιχειρήσεις του Μ.Σ.

Βρισκόμαστε στο 1981, ο περί ου ο λόγος γνωστός μου νέος τότε -γύρω στα 22- φοιτητής της Νομικής σχολής Αθηνών, έλκων την καταγωγή εξ Ηλείας, διαμένων εις Δάφνη, οδηγών ενίοτε την λευκή τετράπορτη μπερλίνα του (δημοσίου υπαλλήλου) πατρός του, εισηγμένη εκ Σοβιετικής Ενώσεως με την ένδειξη вода εις το καντράν, αρχίζει να αντιλαμβάνεται το πώς λειτουργεί ο κόσμος.

Και το αντιλαμβάνεται επιτυχώς. Απόψεων συντηρητικών, με αντιληπτή εις τρίτους την

μικράν απέχθειαν εις τας Αριστεράς ιδεολογίας, αλλά μάλλον αρκετά πρόθυμος να τας λησμονήσει εάν επρόκειτο να αποκομίσει οποιαδήποτε οφέλη. Με αυτές τις ιδιότητες ζούσε, φοιτούσε και εργάστηκε στις επιχειρήσεις του Μ.Σ. Και τι βρήκε ο αθεόφοβος ειρωνικά, απορριπτικά να σχολιάσει ;

Ότι ο εργοδότης του τοποθετούσε την φιάλη με το ουίσκυ εις το ψυγείον, γεγονός που θεωρούσε μέγα ατόπημα. Δεν ήταν παρά μια από τις πρώτες ενδείξεις ότι η μεγαλειώδης κοινωνική πορεία του είχε ήδη ξεκινήσει. Εκ Δάφνης πορεύτηκε πρώτα περίξ της πλατείας Κολωνακίου, κατόπιν εις τα ολίγον βόρεια προάστια, ακολούθως εις τα ορθόδοξα τα βορειότερα, ενώ αι μονοκατοικίαι εις νήσον των Κυκλάδων και εις τα όρη των Κενταύρων αποτέλεσαν κάτι ως κορωνίδα επιτυχίας.

Το χαρτί της Νομικής και το μεταπτυχιακόν εις γηραιάν Αλβιώνα δεν ήτο παρά το αμπαλάζ των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων που ελάμβαναν χώραν εις τα πολυτελέστατα δικηγορικά γραφεία του. Νομικαί συμβουλαί, συγχωνεύσεις, αγοραί και πωλήσεις υποθέσεων εξετόξευσαν τα μεγέθη του γραφείου, πολλαπλασιάζοντας τα ποσά των τραπεζικών λογαριασμών του.

Των επιχειρηματικών του δραστηριοτήτων δεν διέλαθαν ούτε οι γάμοι. Επί λέξει φέρεται δηλώσας: «Ο γάμος είναι μια εμπορική πράξις». Είναι κάπως περίεργο δε, διότι η νομική του εξειδίκευσις δεν ήτο το εμπορικόν, αλλά το κοινοτικόν δίκαιον. Ήτο όμως της συζύγου του. Τοιουτοτρόπως και εξίσου επιτυχώς εκκινήθησαν και δια τους γάμους των θυγατέρων τους.

Ουδόλως εχθρεύομαι τας επιτυχίας των αλλοτρίων. Ουδέν ψήγμα ζήλειας ή ακόμη χειρότερον φθόνου με καταδιώκει. Τουναντίον, είναι βαθιά η πεποίθησίς μου ότι η όποια επιτυχία δύναται να σε κάμει καλύτερον άνθρωπον, γενναιόδωρον, καλόψυχον, δεν είναι απλώς καλοδεχούμενη αλλά απαιτητή. Προκειμένου να συμβεί όμως τούτο, χρειάζονται προϋποθέσεις.

Και οι προϋποθέσεις αυταί, δεν περιλαμβάνουν την ανάληψη νομικών υποθέσεων με δική του, και μάλιστα ένθερμη, πρωτοβουλία, για την οποία υπήρχε η απόλυτος βεβαιότης της δικαίωσης, με το δολίως τοποθετηθέν συναισθηματικόν πρόσημον για την μνήμη του ανθρώπου που χάθηκε και δόλωμα υψηλοτάτη αποζημίωση. Όχι απλώς χάθηκε η υπόθεση αλλά ουδέποτε ενημέρωσε και ταυτοχρόνως εξηφανίσθη. Αναρωτιέσαι τότε, το πώς και πόσο κοστολόγησε τη φιλοξενία ετών που του παρείχε ο εντολεύς σε

χειμερινές και θερινές κατοικίες επί σειρά ετών και πολλές άλλες διευκολύνσεις.

Σε αλλότρια, παρόμοια περίπτωση που ανέλαβε με τον ίδιο τρόπο, επίσης ηττήθηκε καθώς, ανάμεσα σε άλλα, δεν ενεφανίσθη την ημέρα της δικασίμου. Ήταν παρών εις το χώρο του αντίδικου όταν έρρεαν άφθονοι οι καμπανίται της νίκης. Αν συμβεί κάτι τέτοιο μια φορά δύνασαι να το αποκαλέσεις τυχαίο, ή άτυχο. Στην περίπτωση που επαναλαμβάνεται όμως, το αποκαλείς βιομηχανία απάτης η οποία συχνά συνοδεύεται με μια αλαζονική συμπεριφορά, αντίστοιχο ύφος και στοχευμένες διαρροές πληροφοριών περί συναλλαγών με κορυφαίους παίκτες της οικονομικής ζωής του τόπου.

Δια το τέλος επέρχεται η άποψη ότι μπορεί να τραβήξεις το παιδί από την όποια επαρχία, συνοικία, ταπεινή καταγωγή ή άνυδρη έρημο και να το βάνεις στην Εκάλη, δεν ημπορείς όμως, πάντα, να τραβήξεις την όποια έρημο μέσα από το παιδί. Να μην λησμονούμε την μυθολογία Ινδιάνικης τινάς φυλής, σύμφωνα με την οποία όλοι έχουμε μέσα μας δυο σκύλους. Τον φωτεινόν και τον σκοτεινόν. Το τι θα απογίνουμε, το πώς θα καταλήξουμε, εξαρτάται από το ποιόν σκύλο ταΐζουμε.

Ο περί ου ο λόγος επιστήμων της απάτης και η περί αυτού, είναι φανερόν ότι άφησαν θεονήστικο το φωτεινόν κυνάριον, εταίσαν δε έως σκασμού το σκοτεινό αγριόσκυλο και κατήντησαν χειρότεροι αυτού.

Τι φέρνει από την μνήμη μια ρεκλάμα της δεκαετίας του '70 και μια φιάλη ουίσκυ εις το ψυγείο! ε;

Ή όπως θα το έλεγε η προηγούμενη γενιά: Τι φρούτο!